

Τρούμαν
Καπότε

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: ΤΖΕΡΑΛΝΤ ΚΛΑΡΚ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η	13
1 9 2 4 - 1 9 4 8	
ΤΑ ΠΑΗΘΩΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ	
Μάγος Μέρλιν στην Αλαμπάμα και ξωτικό Πουκ στη Νέα Υόρκη	19
1 9 4 9 - 1 9 5 9	
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ	
Ανακαλύπτοντας τον κόσμο	77
1 9 5 9 - 1 9 6 6	
ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΕΝΑ ΠΑΡΤΙ ΣΕ ΑΣΠΡΟ ΜΑΥΡΟ	297
1 9 6 6 - 1 9 8 4	
ΠΡΟΣΕΥΧΕΣ	
Κάποιες εισακούονται και κάποιες όχι	457
Χ Ρ Ο Ν Ο Λ Ο Γ Ι Ο	493
Ε Υ Χ Α Ρ Ι Σ Τ Ι Ε Σ	501
Ε Υ Ρ Ε Τ Η Ρ Ι Ο Ο Ν Ο Μ Α Τ Ω Ν	503

Το πρωί της Δευτέρας 16 Νοεμβρίου 1959 ο Καπότε διάβασε μια μονόστηλη είδηση θαμμένη στη σελίδα 39 της εφημερίδας *The New York Times*. «ΕΥΠΟΡΟΣ ΑΓΡΟΤΗΣ ΚΑΙ 3 ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΝΕΚΡΟΙ» έγραφε ο τίτλος. «Ένας εύπορος αγρότης, η σύζυγός του και τα δύο νεότερα παιδιά τους βρέθηκαν νεκροί σήμερα στο σπίτι τους» συνέχιζε το άρθρο. «Είχαν πυροβοληθεί από κοντινή απόσταση, αφού πρώτα τους είχαν δέσει και φιμώσει». Βασιζόμενος μόνο σε αυτήν τη σύντομη είδηση από την εφημερίδα, ο Καπότε έπεισε το περιοδικό *New Yorker* να τον στείλει στο Κάνσας. Πρόθεσή του ήταν να γράψει ένα άρθρο για τον αντίκτυπο που είχαν αυτοί οι φόνοι στη μικρή κοινωνία του Χόλκομπ και της γειτονικής πόλης Γκάρντεν Σίτι, όπου ζούσαν οι Κλάτερ — η δολοφονημένη οικογένεια.

Παίρνοντας μαζί του τη Χάρπερ Λι, την παιδική του φίλη, ξεκίνησε για ένα μέρος που ήταν γι' αυτόν τόσο ξένο όσο και η Σοβιετική Ένωση. Ούτε και οι καλοί άνθρωποι του Γκάρντεν Σίτι συμπάθησαν και τόσο αυτό το πλάσμα —κοντό, παράξενα ντυμένο και με φωνή μικρού αγοριού—, που ήταν τόσο ξένο γι' αυτούς. Μια ευγενική πρόσκληση σε χριστουγεννιάτικο γεύμα έδωσε την ευκαιρία στη γοητεία του Καπότε να ενεργήσει, και σύντομα είχε κατακτήσει την πόλη. Πέντε μέρες αργότερα, στις 30 Δεκεμβρίου, οι δολοφόνοι, ο Ντικ Χίκοκ και ο Πέρι Σμιθ, συνελήφθησαν. Δυόμισι μήνες αργότερα, τον Μάρτιο του 1960, δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σε θάνατο. Με τη σύλληψη και την καταδίκη τους, ο Καπότε συνειδητοποίησε ότι είχε στα χέρια του κάτι παραπάνω από ένα άρθρο. Είχε ένα βιβλίο — και κατά πάσα πιθανότητα ένα καταπληκτικό βιβλίο. Του έδωσε τον τίτλο *En ψυχρώ*.

Αφού τελείωσε τη βασική του έρευνα στο Κάνσας, επέστρεψε στην Ευρώπη, όπου μαζί με τον Ντάνφι νοίκιασαν ένα σπίτι στις ισπανικές ακτές για δύο καλοκαίρια. Για να ξεχειμωνιάζουν, αγόρασαν ένα διαμέρισμα στο ελβετικό χωριό Βερμπιέ. Στην Ευρώπη ο Καπότε έγραφε αργά και επίπονα το βιβλίο του. «Ίσως ακούγεται πομπώδες» έγραφε στον Ντόναλντ Γουίνταμ «αλλά νιώθω μια μεγάλη υποχρέωση να το γράψω, παρόλο που το υλικό με κάνει να αισθάνομαι όλο και περισσότερο ένα μούδιασμα, και βέβαια αποτροπιασμό — βλέπω τόσο φρικτά όνειρα κάθε βράδυ». Τελικά ολοκλήρωσε τα πάντα εκτός από το καταπληκτικό του κεφάλαιο, που δεν μπορούσε να γραφτεί προτού οι καταδικασμένοι άντρες εξαντλήσουν και την τελευταία δυνατότητα έφεσης. Αγχωμένος, κάθε μήνα περίμενε την

τελεσίδικη απόφαση του δικαστηρίου. Αυτό τελικά έγινε, και στις 14 Απριλίου 1965 ο Καπότε παρακολούθησε τον απαγχονισμό του Χίκοκ και του Σμιθ.

Το περιοδικό *New Yorker* δημοσίευσε το *Εν ψυχρώ* σε τέσσερις συνέχειες το φθινόπωρο του 1965. Το βιβλίο κυκλοφόρησε από τον εκδοτικό οίκο Random House τον Ιανουάριο του 1966 και η υποδοχή που του έγινε ήταν το όνειρο κάθε συγγραφέα — εγκώμια από όλους σχεδόν, απίστευτες πωλήσεις και μια δόξα που συνήθως ακολουθεί τους αστέρες του κινηματογράφου. Το *Εν ψυχρώ* ήταν το εκδοτικό γεγονός της δεκαετίας, και ο Καπότε ο άνθρωπος της κάθε στιγμής.

Επειτα από τόση δουλειά ο Καπότε ήθελε να διασκεδάσει, και το βιβλίο της δεκαετίας ακολούθησε, το φθινόπωρο του 1966, το πάρτι της δεκαετίας. Το βράδυ της 28ης Νοεμβρίου, μιας βροχερής Δευτέρας, πλούσιοι και διάσημοι, καθώς και πολλοί θνητοί μικρότερου βεληνεκούς τους οποίους συμπαθούσε, μπήκαν στο ξενοδοχείο Plaza του Μανχάταν για ένα πάρτι μεταμφιεσμένων με θέμα «άσπρο μαύρο». Όπως έγραψε η εφημερίδα *Washington Post*, το όνομα του Καπότε, «σε συνδυασμό με μια λίστα καλεσμένων που περιλάμβανε τους ισχυρότερους του κόσμου, μετέτρεψε το πάρτι σ' ένα κοινωνικό γεγονός ιστορικών διαστάσεων». Το μικρό αγόρι από την Αλαμπάμα είχε έρθει, είχε δει και είχε νικήσει.

Με εξαίρεση τον Ρόμπερτ Λίνκοκ, που είχε πάρει σύνταξη από τον Random House, τα γράμματα του Καπότε κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου απευθύνονται λίγο πολύ στους ίδιους ανθρώπους, με δύο σημαντικά καινούργια πρόσωπα — τον Άλβιν Ντιούι, τον ντετέκτιβ που είχε αναλάβει την υπόθεση Κλάτερ, και τη σύζυγό του, τη Μαρί. Σε πολλά από τα γράμματα προς τους Ντιούι ζητά πληροφορίες — το χρέος του σ' αυτούς είναι εμφανές—, αλλά σύντομα φαίνεται καθαρά ότι η φιλία αυτή δεν ήταν απλώς βολική. Πραγματικά, σχεδόν τους υιοθετεί — κι αυτοί εκείνον. «Μονάκριβοι» τους αποκαλεί σ' ένα του γράμμα. «Πολυαγαπημένα μου κουνελάκια» σ' ένα άλλο. Η Κάθριν Γκράχαμ, εκδότρια της εφημερίδας *The Washington Post* και επίτιμη καλεσμένη του πάρτι σε άσπρο μαύρο, κάνει επίσης μια εμφάνιση ως «Πολύτιμη Κέι Κέι». Μια σύντομη εμφάνιση κάνει και ο Πέρι Σμιθ, που τον είχε ρωτήσει για τα λόγια ενός ποιήματος που θυμόταν. Ο Καπότε το βρήκε —είχε γραφτεί από τον Ρόμπερτ Ο. Σέρβις, έναν κάποτε δημοφιλή καναδό ποιητή—, και ίσως να παρατήρησε ότι οι στίχοι ταίριαζαν και στους δυο τους:

*Υπάρχει μια φυλή που ανθρώπων που δεν ταιριάζει,
μια φυλή που δεν αράζει,
κι έτσι ραγίζουν τις καρδιές φίλων και συγγενών
και τριγυρνούν στον κόσμο...*

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΝΤΙΟΥΙ Γ΄

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]

4 Ιουλίου 1964

Αγαπητέ Ντιούι,

Απόλαυσα πάρα πολύ το γράμμα σου. Για να απαντήσω σε μερικές από τις ερωτήσεις σου: Ναι, η Χόλι [Γκολάιτλι] ήταν αληθινή κοπέλα — αλλά τα συμβάντα που περιγράφονται στο βιβλίο, ή τουλάχιστον τα περισσότερα από αυτά, είναι φανταστικά. Χρησιμοποιώ συχνά «αληθινούς» ανθρώπους στη δουλειά μου, και στη συνέχεια πλάθω μια ιστορία γύρω τους. Οι περισσότεροι άνθρωποι στο βιβλίο της Νελ βασίζονται στην αληθινή ζωή. Το διήγημά μου «Μια Χριστουγεννιάτικη Ανάμνηση» είναι εντελώς αυτοβιογραφικό.

Όσο για το «Άλλες Φωνές...» — αυτό είναι πολύ δύσκολο βιβλίο. Πρώτα απ' όλα δεν είναι πραγματικά μυθιστόρημα — αλλά ένα μεγάλο πεζό ποίημα. Το «μυστικό» του βιβλίου, το νόημα (και υπάρχει κάποιο), βρίσκεται στις τελευταίες σελίδες. Δεν σκοπεύω να σου πω τι είναι, γιατί κάποια μέρα θα το δεις μόνος σου. Δεν γνωρίζεις ακόμη αρκετά πράγματα για τη ζωή.

Αναφέρεις τα διηγήματα του Ίβαν Χάντερ. Είναι ένας εξαιρετικά μέτριος συγγραφέας. Βέβαια δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα αν απολαμβάνεις κάποιους κακούς συγγραφείς (μου αρέσουν πολύ κάποιοι πραγματικά φρικτοί συγγραφείς — η Αγκάθα Κρίστι, ο Ίαν Φλέμινγκ κτλ.), είναι όμως σημαντικό να γνωρίζεις ότι είναι κακοί. Αλλά αυτό είναι κάτι που θα ανακαλύψεις μόνο καθώς τα διαβάσματά σου θα προχωρούν και το γούστο σου θα αναπτύσσεται ενστικτώδως.

Πρέπει να αποκτήσεις τη συνήθεια να γράφεις, ακόμα κι αν είναι μόνο μία παράγραφο την ημέρα. Προσπάθησε να κρατήσεις ημερολόγιο. Μια καλή άσκηση είναι να περιγράψεις, σε μια ή δυο σελίδες, μια σκηνή ή ένα πρόσωπο ακριβώς όπως τα βλέπεις εσύ. Όταν ήμουν στην ηλικία σου, έκανα αυτή την άσκηση με θρησκευτική ευλάβεια — σε δυναμώνει, σαν την εξάσκηση στο πιάνο. Αυτήν τη στιγμή δεν είναι απαραίτητο να προσπαθήσεις να γράψεις ένα ολόκληρο διήγημα. Ό,τι και να γίνει, γράψε γι' αυτό που γνωρίζεις.

Θα σου στείλω ένα βιβλίο που λέγεται «Συγγραφείς εν Ώρα Εργασίας»¹ και νομίζω ότι θα σε βοηθήσει.

Όχι, δεν εμπνεύστηκα τον Τζο Μπελ² από τον μπάρμαν της Κάροσον ΜακΚάλερς.

Έχεις διαβάσει το «Γύρνα Σπίτι, Άγγελέ μου» του Τόμας Γουλφ; Έχω πολλές επιφυλάξεις γι' αυτό το βιβλίο, αλλά πιστεύω ότι πρέπει να το διαβάσεις οπωσδήποτε. Και φυσικά πρέπει να διαβάσεις το «Φύλακα στη Σίκαλη» — αν και ίσως το έχεις ήδη διαβάσει.

Δείξε το απόκομμα που εσωκλείω στη μαμά και τον μπαμπά σου.

Όλη μου την αγάπη σε όλους

T.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΝΤΙΟΥΙ Γ΄

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]

16 Ιουλίου 1964

Αγαπητέ Ντιούι —

Το «σκετς» έχει ενδιαφέρον, αλλά είναι πολύ ανοργάνωτο. Όπως σου έχω ξαναπεί, προς το παρόν θα πρέπει να περιορίζεσαι σε «ασκήσεις». Προσπάθησε να περιγράψεις τον Πιτ σε μία ή δύο παραγράφους με απλές, δηλωτικές προτάσεις. Τους ανθρώπους με τους οποίους δουλεύεις. Με τι μοιάζουν, τι είδους άνθρωποι νομίζεις ότι είναι, τι τρώνε και για ποια πράγματα μιλάνε, κατάγραψε τις συζητήσεις τους. Περίγραψε τη φάρμα σου. Μην απομακρύνεσαι από τα απλά πράγματα που γνωρίζεις. Ίσως αυτού του είδους το υλικό να μην σε εμπνέει — τουλάχιστον όχι στην αρχή. Αλλά θα σου μάθει πάρα πολλά για

-
1. Το *Writers at Work* (1958) είναι μια συλλογή με συνεντεύξεις συγγραφέων στο περιοδικό *The Paris Review*, ανάμεσα στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η συνέντευξη του 1957 της Πάτι Χιλ με τον Καπότε, όπου περιγράφει τις αναγνωστικές του συνήθειες και το πώς γράφει.
 2. Ένας χαρακτήρας από το βιβλίο *Πρόγευμα στο Τίφανις*.

τη διαδικασία της γραφής. Σε παρακαλώ, στείλε μου όλες τις ασκήσεις που κάνεις και θα τις σχολιάσω λεπτομερώς. Πραγματικά δεν μπορώ να σχολιάσω αυτό το τελευταίο σκετς επειδή δεν αναφέρεται σε κάτι συγκεκριμένο ή αληθινό. Όπως βλέπεις, θα είμαι ειλικρινής και σκληρός.

Παράγγειλα κάποια βιβλία για σένα, αλλά δεν έχουν φτάσει ακόμη.

Την αγάπη μου σ' εσένα και τον Πολ και την αξιολάτρευτη μητέρα σου και Τον Ντετέκτιβ (τον έναν και μοναδικό).

Αγκαλιές —

T.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΚΑΙ ΤΗ ΜΑΡΙ ΝΤΙΟΥΙ

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]

Τρίτη

[28 Ιουλίου 1964]

Καρδούλες μου —

Μόλις μίλησα με τον Κλίφορντ Χ. σχετικά με αυτή την ιστορία με τον Μπόμπι Ραπ.¹ Ο Μπίλι Γουάιλντερ² ανυπομονεί να τον βάλει να υπογράψει αυτή την άδεια και με πιέζει πάρα πολύ. Αν ο Άλβιν μπορούσε να μιλήσει στον Μπόμπι και να του πει ότι έχει διαβάσει το χειρόγραφο, και ότι δεν λέει τίποτα κακό για τον Μπόμπι (πράγμα που, μα το Θεό, είναι αλήθεια) και δεν περιέχει τίποτα που θα μπορούσε να τον κάνει να νιώσει άσχημα, ίσως τότε ο Μπόμπι να σταματούσε να φέρεται σαν έφηβος. Ωστόσο ίσως υπάρχουν λόγοι για τους οποίους ο Άλβιν δεν θέλει να το κάνει αυτό. Παρ' όλα αυτά, αν ο Άλβιν είναι πρόθυμος να το κάνει, σας παρακαλώ τηλεφωνήστε στον Κλιφ. Θα σας δώσει δύο άδειες — η μία είναι η πρωτότυπη άδεια, και η άλλη κάτι πιο ειδικό. Ο Μπόμπι είπε στον Κλιφ ότι δεν είχε αντίρρηση να χρησιμοποιηθούν ο χαρακτήρας και η προσωπικότητά του σε μια ταινία, αρκεί να μην αναφερόταν το όνομά του. Η δεύτερη άδεια είναι ένας συμβιβασμός πάνω σε αυτήν τη βάση, και θα μπορούσατε να του τη δώσετε αν αρνηθεί να υπογράψει την πρώτη, πρωτότυπη άδεια. Δεν μου αρέσει καθόλου που σας ζητώ μια τόσο μπελαλίδικη χάρη, αλλά δυστυχώς είναι σημαντικό. Θα σας τηλεφωνήσω το Σάββατο από το Νιου Χαμσάιρ — όπου πηγαίνω να μείνω με τους Πέιλι για μερικές μέρες στο σπίτι τους στη λίμνη.

1. Ο Μπόμπι Ραπ ήταν ο φίλος της Νάνσι Κλάτερ.

2. Ο Μπίλι Γουάιλντερ είχε σκηνοθετήσει τις ταινίες *Σαμπρίνα* και *Μερικοί το προτιμούν καυτό*.

Ελπίζω το κρύωμα του Άλβιν να έχει βελτιωθεί αρκετά ώστε να κατατροπώσει τον καημένο τον Χάρισον και τη νύφη του.

Πείτε στον Ντιούι ότι έλαβα τις ασκήσεις του, και ότι δείχνουν μεγάλη πρόοδο. Είναι στον σωστό δρόμο και πρέπει να συνεχίσει έτσι. Ωστόσο θα του γράψω του ίδιου σύντομα.

Μου λείπεις, πολυαγαπημένη Μαρί. Μου λείπετε και οι δύο. Αγκαλιές και αγάπη
Τ.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΝΤΙΟΥΙ Γ΄

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]

30 Ιουλίου 1964

Αγαπυτέ Ντιούι —

Οι «ασκήσεις» δείχνουν μεγάλη πρόοδο. Η ποιότητα των παρατηρήσεων είναι καλή, οπτική. Αλλά θα έπρεπε να αναφέρεις περισσότερες πληροφορίες. Αναρωτιέται κανείς: Αυτός ο άντρας είναι παντρεμένος, τι ηλικία έχει, τι εισόδημα, έχει παιδιά; Δεν εννοώ ότι τέτοιες πληροφορίες έχουν πάντοτε σημασία — αυτό είναι κάτι που πρέπει να μάθεις να το κρίνεις μόνος σου.

Ωστόσο ξεστρατίζεις προκειμένου να βρεις μια παράξενη ή μεγάλη λέξη, ενώ μια πιο απλή θα έκανε την ίδια δουλειά. Οι περισσότεροι επίδοξοι συγγραφείς το κάνουν αυτό — προφανώς έχοντας την εντύπωση ότι, για να γράφει κανείς καλά, πρέπει να γράφει επιτηδευμένα. Δεν είναι έτσι. Πάλεψε για να πετύχεις την απλότητα — η απλή, καθημερινή λέξη είναι συνήθως η καλύτερη. Αυτό που έχει σημασία είναι πώς συνδυάζεις τις λέξεις. Δοκίμασε αυτή την άσκηση: Γράψε το πορτρέτο κάποιου που συμπαθείς πάρα πολύ, έπειτα κάποιου που πραγματικά αντιπαθείς.

Σου έστειλα ένα μυθιστόρημα που λέγεται «Ο Συλλέκτης»¹ — δεν είναι αριστούργημα, αλλά είναι αρκετά καλογραμμένο, και νομίζω ότι θα το βρεις διασκεδαστικό.

Λοιπόν προοδεύεις! Όσο για τον Σιμενόν,² τον ξέρω λιγάκι, και δεν θα έλεγα ότι είναι δυστυχιμένος: Είναι ο πλουσιότερος συγγραφέας του κόσμου! Χα χα.

Με αγάπη

Τ.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

1. Ο *Συλλέκτης* (1963) ήταν το πρώτο βιβλίο του βρετανού συγγραφέα Τζον Φόουλς.

2. Ο βέλγος συγγραφέας Ζορζ Σιμενόν, του οποίου η συνέντευξη περιλαμβανόταν στο *Writers at Work*.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΜΠΕΝΕΤ ΣΕΡΦ

22 Αυγούστου 1964
Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.

Αγαπητέ Μπένετ —

Γιατί το βιβλίο μου «Επιλεγμένα Κείμενα» δεν περιλαμβάνεται στη σειρά Σύγχρονη Βιβλιοθήκη; Μου είχατε υποσχεθεί ότι θα ήταν μέρος της σειράς — και πραγματικά αυτός ήταν ο κύριος λόγος για τον οποίο έκανα το βιβλίο. Και μου φαίνεται ότι έχουμε καθυστερήσει πολύ. Μπορείς να φανταστείς πόσο ταπεινωτικό είναι για μένα να βλέπω τόσους από τους σύγχρονούς μου (Μέιλερ, Σάλιντζερ, Μπερνάρ Μαλαμούντ κτλ. — κανείς τους δεν ανήκει στον Random House) να περιλαμβάνονται στη σειρά, ενώ ο εκδότης της σειράς να αγνοεί τον δικό του συγγραφέα; Είναι άδικο — τόσο από άποψη ανθρωπιάς, αλλά και όσον αφορά τη λογοτεχνική μου καταξίωση. Σχετικά με το τελευταίο, θα έπρεπε να αποτελούν μέρος της Σύγχρονης Βιβλιοθήκης όχι μόνο τα «Επιλεγμένα Κείμενα», αλλά και το «Άλλες Φωνές, Άλλοι Τόποι» (που οι εκδόσεις Penguin θα συμπεριλάβουν στη σειρά τους Αμερικανοί Κλασικοί φέτος το φθινόπωρο). Όπως γνωρίζεις πολύ καλά, ήμουν πάντοτε πιστός στον Random House, ικανοποιημένος με τους πάντες και τα πάντα εκεί. Και σκοπεύω να παραμείνω έτσι. Αλλά η αφοσίωση πρέπει να είναι αμοιβαία — και είναι εντελώς άδικη, και πραγματικά ακατανόητη, πολιτική να αδιαφορεί ο Random House για το έργο μου, αλλά να προωθεί το έργο του Μέιλερ, του Μαλαμούντ κτλ. Αυτό είναι σοβαρό θέμα για μένα, ένα σοβαρό παράπονο — και ξέρω ότι έτσι θα το αντιμετωπίσεις, γιατί είμαι σίγουρος ότι θα καταλάβεις την ορθότητά του.

Το «Εν Ψυχρώ» έχει σχεδόν τελειώσει. Σταματάω να το δουλεύω για μερικές βδομάδες για να ετοιμάσω το προσχέδιο του μυθιστορήματος που σκοπεύω να γράψω φέτος το χειμώνα. Θα σου δώσω να διαβάσεις το προσχέδιο.

Με την αγάπη μου

[Συλλογή της Βιβλιοθήκης του Πανεπιστημίου Κολούμπια]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΝΤΙΟΥΙ Γ΄

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]
25 Αυγ. 1964

Αγαπητέ Ντιούι —

Το «Στοιχείμα» και η «Παράγκα» είναι πολύ καλά. Το ίδιο και το «Τζον Χάουαρντ» —

και όλα τους δείχνουν ότι προοδεύεις. Όταν θα έρθω στο Γκάρντεν Σίτι τον Οκτώβριο, θα εξετάσουμε αυτά τα κείμενα λεπτομερώς — αυτός είναι ο μόνος τρόπος να εξηγήσω για ποιο λόγο πιστεύω ότι κάτι είναι σωστό ή λάθος.¹

Χαίρομαι που περνάς τόσο χρόνο ανησυχώντας για το τι θα γράψεις. Αυτή είναι μια καλή συνήθεια. Πρέπει να γράφεις κάτι κάθε μέρα — ό,τι και να γίνει. Και πρέπει να μάθεις να ξαναγράφεις πράγματα. Να τα τελειοποιείς. Πολύ θα ήθελα να γραφτείς κάπου για να μάθεις να δακτυλογραφείς φέτος το χειμώνα. Θα αποδειχτεί ανεκτίμητο!

Την αγάπη μου σε όλους

T.

Μην χρησιμοποιείς τελείες (...)· να χρησιμοποιείς παύλες (—).

Θα σου στείλω ένα μικρό αλλά υπέροχο βιβλίο για τα σημεία στίξης και γενικότερα τη χρήση της αγγλικής γλώσσας. Θέλω να το αποστηθίσεις.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΛΒΙΝ ΚΑΙ ΤΗ ΜΑΡΙ ΝΤΙΟΥΙ

[Μπριτζχάμπτον, Ν.Υ.]

1 Σεπτεμβρίου 1964

Καρδούλες μου —

Τι λέτε για την Παρασκευή 23 Οκτωβρίου; Μπορούμε να συναντηθούμε στο Ντένβερ, και να πάμε στο Γκάρντεν Σίτι την Κυριακή. Πηγαίνω στην Καλιφόρνια στις 8 Οκτωβρίου, και θα πρέπει να μείνω εκεί δύο βδομάδες. Τέλος πάντων, αν αυτό σας βρίσκει σύμφωνους, η λατρεμένη Μαρί μπορεί να κάνει κράτηση στο Brown Palace και για τους τέσσερις μας (περιλαμβάνω και τη Βάι, αφού ξέρω ότι θέλει να έρθει).

Θα περάσω το Σαββατοκύριακο της Ημέρας της Εργασίας με τους Σερφ στο Μάουντ Κίσκο. Διαφορετικά θα σας τηλεφωνούσα, αλλά δεν μου αρέσει να χρησιμοποιώ το τηλέφωνο σε ξένα σπίτια. Ωστόσο θα σας τηλεφωνήσω αργότερα μέσα στη βδομάδα.

Σε ξεχωριστό φάκελο σας στέλνω αντίγραφο ενός μεγάλου (88 σελίδες) και απίστευτου γράμματος που έγραψε ο Χίκοκ στο Ανώτατο Δικαστήριο. Μου το έστειλε για αξιολό-

1. Ο Καπότε έκανε σημειώσεις στα χειρόγραφα του Ντιούι, και έγραψε στην κορυφή μιας σελίδας: «Αγαπητέ Ντιούι, έχω κάνει διορθώσεις σε όλα αυτά. Τα πας καλά. Είμαι ικανοποιημένος με την πρόδοό σου. Την αγάπη μου σε όλους — T.»

γηση (!!!) — και, αφού το αντέγραψα, το έστειλα πίσω. Άλβιν, σε παρακαλώ μην το δείξεις σε κανέναν. Απλώς κράτα το, και μπορείς να μου το επιστρέψεις όταν θα έρθω στο Γκάρντεν Σίτι.

Αγάπη και αγκαλιές. Μου λείπετε!

T.

[Συλλογή της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης]

Ο Τρούμαν Καπότε ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς της αμερικάνικης λογοτεχνίας του 20ού αιώνα υπήρξε μια πολύπλευρη προσωπικότητα, γεμάτη αντιφάσεις – για παράδειγμα η ακρίβεια και η τελειότητα των γραπτών του έρχονται σε αντίθεση με τη χαοτική προσωπική του ζωή. Αν λοιπόν ο μόνος τρόπος για να τον κατανοήσουμε ως δημιουργό είναι μέσω των γραπτών του, ο καλύτερος τρόπος για να διεισδύσουμε στο μυστήριο του Καπότε είναι μέσω της αλληλοβιογραφίας του με τους φίλους, τους συναδέλφους, τους εραστές και τους ανταγωνιστές του.

Ο έγκριτος βιογράφος του Καπότε Τζέραλντ Κλάρκ επιμελήθηκε την ανά χείρας έκδοση της αλληλοβιογραφίας του η οποία καλύπτει περισσότερα από σαράντα χρόνια και μας παρουσιάζει τη μαγική και ιλιγγιώδη πορεία του τρομερού αυτού παιδιού. Από την αφέλιση του ξεκινήματός του ως τη λογοτεχνική σκηνή της Νέας Υόρκης μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, την ωριμότητα και τη διαδικασία συγγραφής του *Έν ψυχρώ* από την παρέλαση αστραφτερών προσωπικοτήτων (ο Κοκτό, η Κολέτ, η Γκρέτα Γκάρμπο, ο Όρσον Γουέλς, οι Νιάρχοι, οι Κένεντι είναι μόνο μερικοί απ' αυτούς), τα τρελά πάρτι του Μπροντγουέι στην απομόνωση του τέλους, όλα σε πρώτο πρόσωπο, σ' ένα αποκαλυπτικό πορτρέτο όχι μόνον του ίδιου, αλλά και μιας ολόκληρης εποχής.

ISBN 978-960-455-347-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΜ 4347